

Johann Bacmeister

**Programma Quo Ad Exequias Funebres, Quas Viro ... Dn. Joanni Eibe Lürsen/
Civi ac Aromatorio huius Urbis Primario ... Marito ac Patri dilectissimo, Vidua &
Liberi Moestissimi paratas cupiunt, Omnes omnium Ordinum Cives Academici
invitantur : [P.P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus, XXVIII. Iulii, Anno cl Ic LXXI.]**

Rostochii: Kilius, [1671]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770348599>

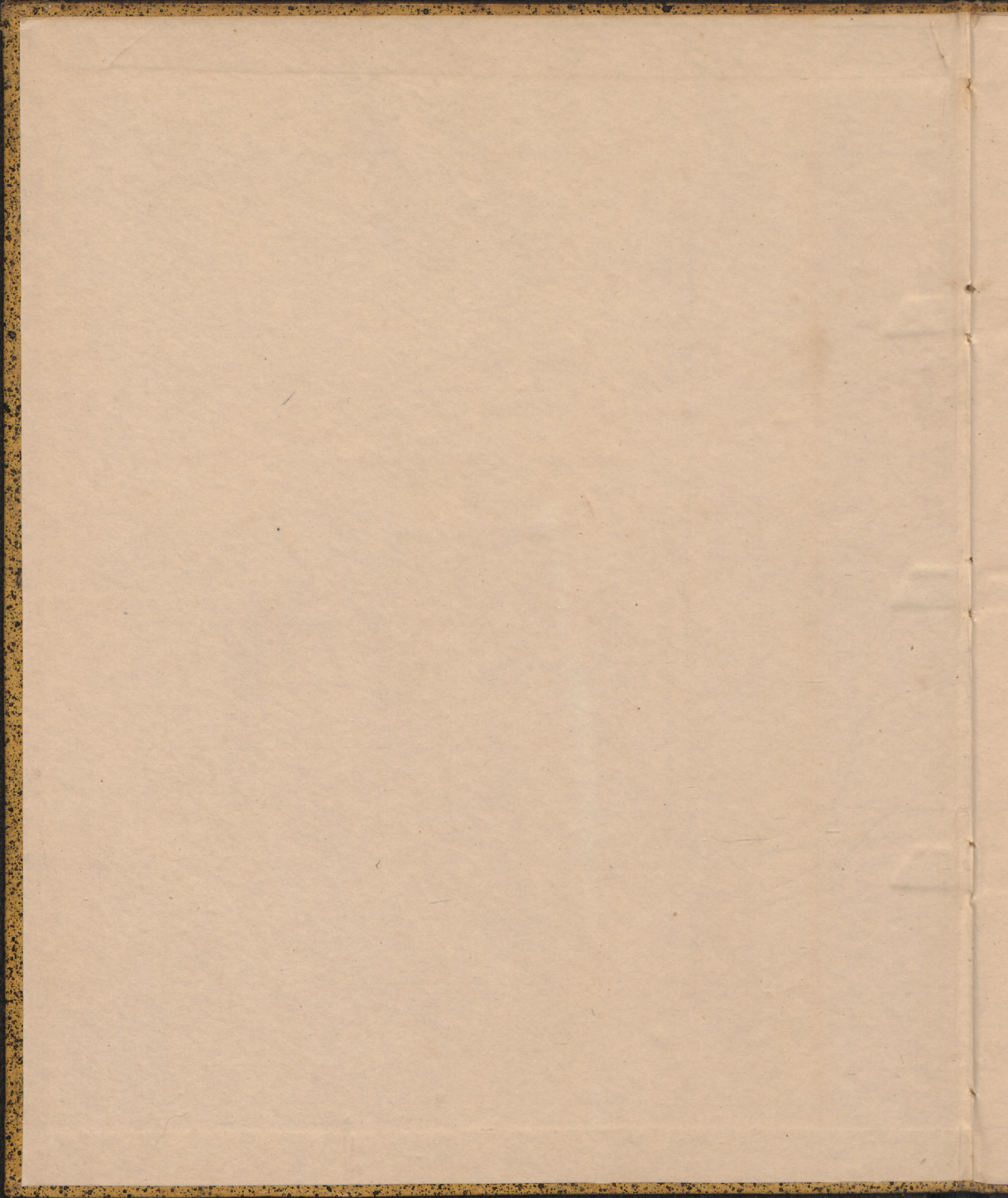
Druck Freier Zugang

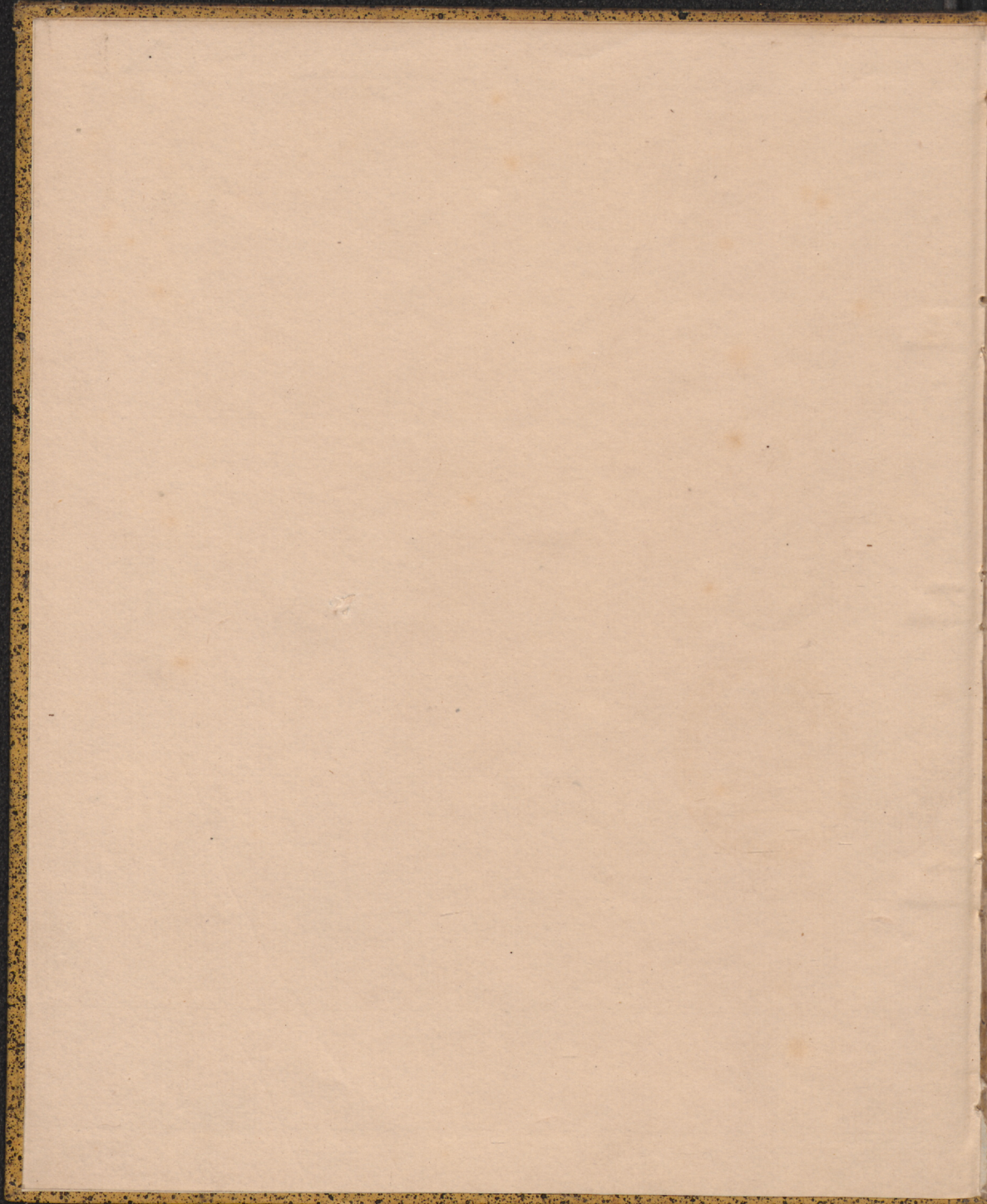

Bacmeister, J.,
in
J. EibeLürs.

Rost. 1671.

13

PROGRAMMA,

Quo
Ad Exequias Funebres,

Quas
VIRO Spectatissimo & Integerrimo

DN. JOANNI

Libe Lürsen/

Civi ac Aromatorio hujus Urbis

Primario, Collegiiq; Institorum Seniori,

Marito ac Patri dilectissimo,

Qua & Liberi sanctissimi paratas cupiunt,

annuum Ordinum CIVES ACADEMICI invitantur,

Propositum.

RECTORE

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

JOANNE BAC-
MEISTERO, D.

Med. & sup. Math. Prof. P.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

Mnium humanarum cupiditatum, nullum, meo equidem iudicio, certio ac praestantius remedium est, quam jugis & perennis incertitudinis ac fugacitatis Vitæ humanæ & omnium rerum mundanarum ac sublunarium meditatio & consideratio. Cui meditationi si ita *Mortales*, uti par erat, sese impenderent, & accuratius Vitæ ac fortis rerum mortalium rationem & calculum subducerent: non ita tumultuaretur in *Mundo Humanum genus*: non alius ambitionis vento se inflaret; non alius opum mundanarum terrâ sese obrueret, neque terræ glebam, in quam & ipsi post pauculos annos corporibus suis transmutabuntur, ferro ac flammis inter se dividerent, non de superbiæ pugillo, de panis buccellâ, aut si quid minus, hic inter se decertarent *Homines*, neque bella gererent etiam civilia. Aspice omnes, considera singulos, non illos solum, quos vitæ humanæ opulentia ac luxuria molles ac delicatos habet, verum illos etiam, qui miseram & ærumnabilem vitam vix aquâ, pane ac sale tolerant: elapsis non dicam centum sed vel quinquaginta, sexaginta aut paulo amplius annis, verè demum in omnes competit illud, quod Græci, quamvis paulo alio sensu, dicebant: Πάντα μία κόβει h. e. *Omnia unus Pulvis*. Nimirum sola *Mors* ostendit, ingentes & vastos illos homines, quorum adhuc viventium ambitioni ac cupiditati vix totius *Mundi opes & honores* sufficere videbantur, paulò post per Mortem

Mortem in pulverem & cinerem resolutos, vix pugillam implere. Sic est, omnis dies, omnis hora, omne momentum temporis, quam nihil firmus, ostendit nobis, nihilque in Terris inter Mortales esse stabile, firmum ac diuturnum. Cujus rei quotidiana documenta & exempla alii ab aliis capimus, alii aliis vicissim damus, ut discamus Mundum ac Mundana omnia contemnere, & ad illum solum contendere, qui semper manet, cujus anni non mutantur, & qui se diligentibus alias habitaciones, alias mansiones præparavit, quarum perpetui possessores erunt, à quibus nunquam potentioris vicini improbitate deturbabuntur. Equum autem est, ut ad hæc habitaciones tendentes, eandem cum Magistro & Duce nostro semitam calcemus, & ut ille per passionem & mortem in gloriam suam ingressus est, ita & nos per miseriarum & calamitatum humanarum senticeta & invia tesqua, perque mortis callem, quem ipse nobis complanatum reddidit, ad beatitudinis sempiternæ portum & gloriam cœlestem transeamus. Ita namque promissit fidelissimus sponsor, cujus vocem in violatam immutabilemque servabit æternitas, ubi ipse esset, suos quoq; fore, & se triumphatâ morte, victisq; hostibus ad paternum regnum occupandû ascendere, ut nos istuc quoq; transferret, & penates nobis præpararet nunquam evertendos. Ad hanc Patriam, ad hos æternitatis dies, in hanc vitalem, beatam, securam, tranquillam, pulchram, mundam, castam, sanctam, mortis ignaram, tristitiæ nesciam, totius elegantia & dignitatis plenissimam Vitam, ad quam Vitæ hujus miseræ, caducæ, incertæ, laboriosæ, immundæ, malorum dominæ, reginæ superborum, quæque non vita sed mors dicenda est, exitus viam sternit & fores referat, & ad quam omnes, qui per fidem in filios DEI adoptati sumus, nos perventuros confidimus, properavit & ad ejus beatitudinis exordium ascendit Vir Spectatissimus atque Integerrimus Dn. JOHANN EibeGursen / Civis ac Aromatarius apud

apud nos Primarius, cujus Animæ ascensum ad coelicam
felicitem, Corporis descensum ad terræ Viscera, hodie me-
moramus: qui effracto corporis ergastulo, DEO & sibi reddi-
tus & in libertatem vindicatus, æternarum delictarum compos-
fieri cœpit, percipiens jam

Gaudia qualia quantaq; hoc in Orbe,

Non Oculi globulus serenioris,

Non sinus auriculae capacioris,

Non animi bonitas sagacioris,

Hausit & imbibit, aut recepit unquam.

Ut autem Generis ejus explicandi primordia ab ipsis Natalibus
ducamus, compèrimus ipsum in Archiepiscopatus olim nunc
Ducatus Bremensis tractu ad litus Maris Germanici & Visurgis
ostia pertingente, vulgo *das Land zu Wirsten* dicto, Anno M.
DC. X. honestis & vitæ probatissimæ Parentibus in lucem edi-
tum esse, Patre Viro modesto ac probò *Elbe Etbe Dürsen* / Matre
verò Fœminâ castissimâ *Teta Krusen* / qui in Prædiolo suo libe-
ro, uti istius loci fert consuetudo, in statione sua honestissimâ in-
nocentem transegerunt vitam, Filiumq; huncce suum, postquã
per sacrum fontem Ecclesiæ Christi insertus esset, ab ineunte æ-
tate piè ac modestè educarunt. Cumq; jam Parentibus suis cha-
rissimis in ipsa adolescentiã orbatus esset, Frater ipsius natu ma-
ximus ad opulentissimum illud Germaniæ Emporium Hambur-
gum ipsum ablegavit, ibidemque Confectarii alicujus fidei ac
industriæ concredidit, apud quem cum, præterlapso, ab accessu
ipsius, jam triennio, ob familiæ in Hollandiam translocatione nō
diutius subsistere posset, hanc nostram Civitatem felici satis o-
mine Anno M. DC. XXXI. ingressus est: operamque suam Viro
Prudentissimo ac Spectatissimo Dn. DAVID Buecken / Civi &
Aromatario hujus loci quondam primario, per integrum no-
vennium non locavit tantum, sed etiam probavit: nihil quic-
quam prætermittens eorum, quæ fidum & solertem Institoris
mini-

ministrum in mercibus tam comparandis quam conservandis & distrahendis facere æquum est. Hinc quoque factum, quòd & Domino suo adhuc superstiti semper charus extiterit, & defuncto illo Vidua ac Liberi, memores ministeriorum per tot annos summâ cum fide præstitorum, cum totum Mariti ac Parentis Aromatopolitum cum omnibus mercibus hinc inde comportatis, tum ipsam etiam Domum egregiè constructâ lubenti animo huic nostro concesserint. Hæc omnia cum singulari Dei providentiâ obtinuerint, & Collegio Institutorum Rostochiensium se legitimè adoptasset, jamq; annu ætatis trigessimu primum ageret, pertasus Vitæ cœlibis, rerum ac fortunarum suarum sedem in hac Urbe collocare, & animum ad rem Uxoriam, suadentibus amicis, adicere decrevit, memor Hesiodi moniti, ne scilicet aliquis ante fociam lecti deligat, quam agro, domo, aratro adeoque necessariis ad Oconimiam rectè administrandam instructus esset, quod tamen moderni nostri juvenes vix attendunt. Anno itaque M.DC.XLI. Mense Febuario Matrimonio sibi junxit Virginem pudicissimam ELISABETAM, Viri Integerrimi PETRI Höpners / Civis quondam & Coriariorum Rostochiensium. Senioris filiam charissimam. Fuit inter hos Matrimonio copulatos Annos XXX, Menses IV. & septimanas tres & concors & tranquillum conjugium; quodque Titus Pomponius Atticus apud Cornelium Nepotem de se olim gloriatus est, nunquam cum conjuge in gratiam se rediisse, quia scilicet nunquam inter eos offensæ quidquid intercesserat: Idem hi maritati de se prædicare potuerunt, quibus idem fuit velle, idem nolle. Romæ olim Vir & Uxor dissidentes in Templum Deæ *Viri place* concedere, & ibidem æquis animis in gratiam redire solebant. Non id in hoc Conjugio, in quo animi conviventium amicè conspirarunt, necesse fuit. Nec solum jucundum, sed & sæcundum habuerunt conjugium. Quippe quinque Filiorum & quatuor Filiarum Parentes redditi sunt; ex quibus
JOAN-

JOANNES, PETRUS. I. JACOBUS & HENRICUS cum Filia
nata minima ELISABETA, partim in tenellâ, partim in ipso
ætatis flore ad plures & meliores abiere: Supervivunt per DEI
gratiam adhuc ex Filiis unicus & quidem P E T R U S II. qui
sub initium Veris hujus anni à Dn. Parente suo charissimo nunc
cheu! desideratissimo ad universi Regni Suecici Caput, Regumq;
sedem & Emporium celeberrimum STOCKHOLMIAM, mer-
caturam tum addiscendi, tum exercendi gratia, ablegatus atq;
missus est, quem ut familiæ bono & matris solatio longè inco-
lumen servet, ex animi sententia DEUM precamur. Ex Filiabus
verò tres *Ilsebe Margretha*/ANNA & TETA, quorum natu
maxima Anno M, DC. LX. die XXII, Febr. Viro Spectatissimo ac
Integerrimo DN. HENRICO *Beyen*/ Civi & Infitori apud nos
haud postremo, non solum elocata fuit, sed & eousq; Progeniem
dilatavit, ut nepotem unum & quinque neptes ex ea numera-
re paracitns noster vivus potuerit, quæ etiamnum omnes su-
persunt & cum Parentibus dilectissimis, Avia, Avunculo atque
Materteris Virginibus lectissimis Avi, Mariti, Patris, & Soceri o-
bitum acerbe lugent, quos omnes ut diu salvos ac superstites
conservet Viduarum ac Orphanorum pater atq; defensor. Per
totū Vitæ curriculum Pietatis & integritatis amans Verbū DEI
singulari cum attentione & piâ devotione, adjuncto frequenti
sacræ Coenæ usu, audit & legit; in Vocationis suæ muniis sedu-
lus fuit & assiduus; in communi vitâ & conversatione Politicâ
integritatē, liberalitatē, candoremq; suum omnib; cordatis & e-
genis probavit, unde & singularem DEI benedictionem sensit, ut
Civis laudatissimus, Aromatarius locuples, Centumvir Urbis
hujus eximius, Quæstor ærarii publici fidelissimus, ædis S. S. Sa-
cræ & ejusdē Xenodochii s. Prochotrophei præfectus probatissi-
mus apud nos audierit, nec non ita pridem Collegii Infitorum
Senior ab Amplissimo hujus Urbis Senatu declaratus sit. Nec
tamen fortunæ insolentia intumuit, sed potius ejusdem fragili-
tatem

tatem & mutabilitatem prudenter dispexit. Erga pauperes quam liberalis semper fuerit, vel tota Civitatis novit. Atq; ita ille Personam suam in hujus Mundi scenâ egit. Quare quoq; optandū fuisset, ut ipsi vitæ ac Valetudinis usura contigisset diutior firmiorq;: Utinā Morbus, qui ipsum ante trimestre ferè spatium invasit, vel curam aliqualem admittere, vel totalem ablationē voluisset! Quamvis enim nihil eorūm, quæ ad abigendum morbum, valetudinemque pristinam restituendam facere possent, ab eo statim tempore, quo accersitus ipse sum, fuerit intermissum; Pleuritis etiā illa notha, quâ cum per aliquot septimanas, citra tamen mortis apparens periculū, conflictatus, subinde remitteret: Tamen varia Symptomata, utpote Anorexia, tussis, Vigilæ, dolores hypochondriorum indies usque adeo invaluerunt, ut malum hocce in Peripneumoniam notham degeneraret, quæ comitem habebat Febrim continuam cum levi delirio conjunctâ, respirationisq; difficultate intolerabili. Hinc quoq; factum, quod, prostratis penitus viribus XXIII. hujus Mensis die circa horam primam pomeridianam præsentē ipsius Confessionario, Viro Admodum Reverendo, Amplissimo ac Excellentissimo DN. HENRICO MULLERO, S. S. Theol. D. & Prof. famigeratissimo, ac Pastore ad D. Mariæ gravissimo, Collega ac Amico nostro conjunctissimo, inter pias amicorum Virorum pariter & Matronarum adstantium consolationes piè & placidè animam creatori suo ovans reddiderit, cum Annos LXI. complevisset. Quid nos? dolebimus Optimi hujus Viri vicem & omnium nostrum communem? an illi potius gratulabimur, nos vero discessu ejus consolabimur, & ad similem instruemus? Habebat ille quidem abundè, quod ad vitam copiosè ac splendidè degendam requiritur; Verum tamen in illis non sunt omnia: & quantum satius fuit ea relinquere magno animo, quam curioso possidere, & variis modis insidiarum ac periculorum ubique obviorum torqueri? Quin potius navarchum

chum ille, & rectè, imitatus est, qui, ut in tempestate tantò securius nàvigeet,
ac facilius in portum perveniat, mercium jacturam facere mavult, quam
in Mari magno periculose jactari: Sic ille, ut ab istis animam onerantibus
rebus liberaret, largitus est aliis, quicquid ab ingressu vitæ coelestis eum re-
morari posset, & aliis tollendum reliquit, se liberum ab onere & expeditum
in hoc itinere esse voluit, atque ita in extremo vitæ actu fecit, quod in prio-
ribus meditatus fuerat, memoriam sui nobis omnibus relinquens. Mallent
quidem quibus hæc relicta sunt, omnibus carere, & Vidua Marito, Liberi
Parente, Gener Socero, Nepos Neptesque Avo, Fratres Fratre, Affines Affi-
ne superssiste ac valente frui ac gaudere: Sed quid facient? DEUS est qui pro-
videntia sua nos volentes ducit, nolentes trahit: qui pro suâ immensâ sapi-
entiâ quid nobis conducatur, optime dispicit, pro amore dispecta & prepara-
ta accommodat, & cum tempus est, ex turbido in tranquillum, ex periculo
in tutum, ex tempestate in portum, ut Brachmanes Philosophantur, in vi-
tam deducit. Nostrum erit, omnibus, ad quos ex hoc casu dolor ac tristitia
pervenit, ex animo precari, ut Spiritum fortitudinis, patientiæ, consolatio-
nis iis largiatur, lacrimas abstergat, lætitiã reddat, constantiam conciliet,
qua generosè hanc adversantis fortunæ plagam excipere, dolorem
ex eâ conceptum concoquere & Christianâ fide dignam animi præsentiam
præ se ferre possint. Nostram itidè erit, cum Corpus exanime Terræ omnium
mortalium matri, communi omnium portui hodiè reddendum sit, condole-
rentiam nostram præcipuo quodam gratitudinis officio declarare, & exequi-
ale sacrum lubentes exsolvere. In quo pio affectu cum Academiæ nostræ Ci-
ves omnes mecum conspirare confidam, ideo eosdem rogo moneoque, ut
quod sibi post mortem dependi expetunt, id proximo prius præsentent, & ad
cohonestationem funereæ deductionis hodiè horâ Primâ in Templo Ma-
riano frequentes compareant, caducitatis memoriam recolant, seque
ad beatam ex hac Metrocomia in aviterna metoecia
migrationem præparent:

P. P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus, die XXVIII. Julii,
Anno dñi MDC LXXI.

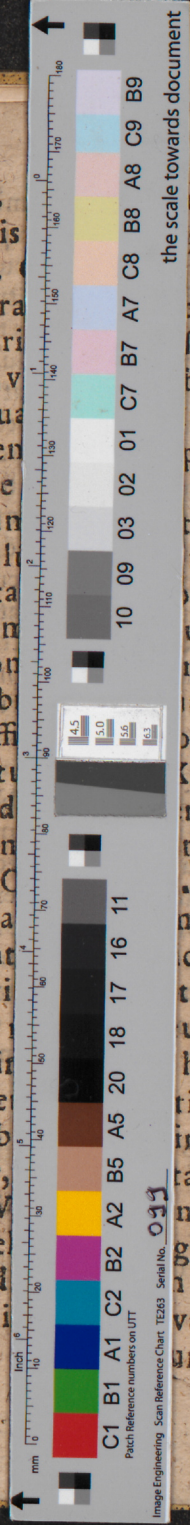
Conventus fiet in Templo, D. Mariæ sacro horâ primâ.

GK

tatem & mutabilitatem prudenter dispexit. quam liberalis semper fuerit, vel tota Civitatis ille Personam suam in hujus Mundi scenâ egit. ptandū fuisset, ut ipsi vitæ ac Valetudinis usura- rior firmiorq; Utinã Morbus, qui ipsum ante tri- tium invasit, vel curam aliqualem admittere, v- tionē voluisset! Quamvis enim nihil eorū, qua- morbum, valetudinemque pristinam restitu- sent, ab eo statim tempore, quo accersitus ipse- terminatum; Pleuritis etiã illa notha, quã cum- primanas, citra tamen mortis apparens periculi- subinde remitteret: Tamen varia Symptomata- xia, tussis, Vigiliæ, dolores hypochondriorum- adeo invaluerunt, ut malum hocce in Peripn- tham degeneraret, quæ comitem habebat Feb- cum leni delirio conjunctã, respirationisq; diffi- rabili. Hinc quoq; factum, quod, prostratis penit- hujus Mensis die circa horam primam pomerid- ipsius Confessionario, Viro Admodum Reveren- ac Excellentissimo DN. HENRICO MULLERO & Prof. famigeratissimo, ac Pastore ad D. Ma- Collega ac Amico nostro conjunctissimo, int- rum Virorum pariter & Matronarum adstanti- nes piè & placidè animam creatori suo ovans- Annos LXI. complevisset. Quid nos? dolebit- jus Viri vicem & omnium nostrum commune- gratulabimur, nos vero discessu ejus consolab- lem instruemus? Habebat ille quidem abundè, copiosè ac splendidè degendam requiritur; V- illis non sunt omnia: & quanto satius fuit ea re- animo, quam curioso possidere, & variis mod- periculorum ubique obviatorum torqueri? Qui

the scale towards document